

בה מן המפכ"ל. קידר הגיש עירעור על המעצר שנקבע לכהן, לבית המישפט הר מחוץ לתלאיב, וביקש לשחרר את מרשו מיד.

השופט לוין התרשם מתלונותיו של העציר, והורה כי רופא מטעם כהן ורופא מישטרה יבדקו אותו ויגישו לו את מימ צאיהם. רופא ממשלתי מבית-החולים דונדון ביפו, ד"ר צבי שפירא, בדק את כהן, ולמרות שעברו כבר ימים רבים מהיום שבו הוכה האיש, מצא הרופא בגופו סימני פגיעות ניכרים. לוין הורה להביא את כהן למחרת היום לפני שופט-שלום בנתניה, כדי שיהיה ידון בקיצור תקופת המעצר, וכן הורה להעביר את מימצאי המסקנות הרפור איות של ד"ר שפירא לפיקוד המישטרה. למחרת אומנם הובא כהן לפני שופט השלום בנתניה, אריה סגלסון. סגלסון, שענין במימצאים הרפואיים, הבין אף הוא כי כהן עונה קשות, אולם הוא נעתר ל-בקשת המישטרה, והורה להחזיק בכהן שמונה ימים נוספים.

ארבעה ימים לאחר-מכן ביקר אצל כהן, בתא-העינויים במישטרת נתניה, המתמחה של קידר, אריה שרעבי. מהתרשמותו של שרעבי היה ברור לקידר, כי המישטרה ממשיכה לענות את כהן. שרעבי הבחין בסימני-פגיעה טריים בגבו של כהן, וכן שמע ממנו על התחדשות פרשות מכות

בית-המישפט קובע:

איש זה עונה!

שלושה שעונו! שיטות-חקירה, מתוחכמות" הוכנסו לאחרונה לשימוש במישטרת נתניה. עד היום, רק עצורים ערבים בשטחים המוחזקים התלוננו מדי-פעם שעונו על-ידי כוחות-הביטחון בדרום חשמי. עתה הגיעה האופנה החדשה גם לישראל. שלושה עצורים התלוננו שעונו במישטרה במכות-חשמל. בתמונות: באמצע העצור כלאפו ("פפ") חסן בניידת המישטרה (שוטר ניסה להסתיר את פניו של העצור); מימין: חנניה אלבו. משמאל: ישראל כהן, שהשופט וולך קבע: "הוא עונה."

לפי ני כבלי החשמל היו מחוברים אל מצברי מכוניות. שני שוטרים לבושי אורחית, מחייכים חיוך מתוק, קרבו לאיטם לעבר העציר, שניצב מולם כשאזיקים על ידיו. בשקט, מבלי להוציא הגה מפהם, חיברו את הכבלים החשמליים אל פירקיי ידיו.

רק אז החלה החקירה. השוטרים המטירו שאלות על העציר. בכל פעם שתשובה כלשהי לא נשאה תן בעיניהם, הפעילו מתג זעיר ושלחו זרם-חשמל מהמם בגופו. העציר התעוות, קיפץ, קירטע, צרח ושגא. "אתה תחתום על ההודאה?" היתה מילת-המפתח של החקירה. בכל פעם שהעציר סירב, שב וגשלה הזרם החשמלי לגופו. "די, עצור! אני אחתום על כל מה שתגידו לי!" זעק העציר — לבסוף, ה' כבלים החשמליים הותרו, לעציר הגושו טופס ועט, והוא חתם.

מכות-חשמל

ומסיכות-גאז

ת מונה זו אינה לקוחה מסרט על עינויי עצורי הצנחנים הצרפתיים באל-ג'יריה, ואף לא מתוך תיאורי שיטות-החקירה בצילה, בכראויל או באחת האר-צות הטוטאליטריות. היא לקוחה מתוך תיאורו של העציר ישראל כהן אשר סיפר,

עינויים במכות-חשמל

יותר חשמל - פחות עמל (למישטרה) - זוהי כנראה הסיסמה

במישטרת נתניה, שהוציאה הודאות מנאשמים על-ידי

מכות-חשמל, גאז מדמיע ושיטות ברבריות אחרות

החשמל והגאז. שרעבי נפגש עם פקד רוט שטיין, והתחנן בפניו לחדול לענות את כהן בחשמל ובמסיכות-גאז. תשובתו של רוטשטיין: "אני מכיר את שיטות העבודה. אני עושה כל מה שאני רוצה, כדי לגלות את האמת." שרעבי דרש גם בדיקה רפואית נוספת לכהן, ונענה בסירובה הפחדני של המיש-טרה.

קידר שלח מיברק נוסף למפכ"ל המיש-טרה שאול רוזולוי, ודרש לשלוח קצין בודק מהמטה הארצי. רוזולוי התעלם שוב מדרישתו של הפרקליט, ולא טרח אף לענות לו.

אולם הפניות אל רוזולוי עשו לבסוף את שלהן, במידת-מה. ממישטרת נתניה התקשרו אל ביתו של קידר, והודיעו לו כי המיש-טרה עומדת לערוך לכהן בדיקה רפואית על-ידי רופא מישטרה, וכי קידר יוכל לשלוח משקיף. קידר ביקש לשלוח רופא במקום משקיף, ונידחה. רק כאשר קיבל קידר את מימצאי הרופא המישטרה, הבין מדוע סירבה המישטרה לאפשר לרופא או-

המעצר, מתוך מגמה להביאו לידי הודאה במעשים שלטענתו לא עשה.

קידר המזועזע מיהר למישרדו של פקד (מקביל לסרן בצה"ל) שמואל רוטשטיין, האחראי על מדור הבילוש במישטרת נתניה ועל ה"מטפלים" בכהן. הוא דרש לאפשר לרופא מטעמו לבדוק את כהן, רוטשטיין סירב, כמוכן, ועטן כי למישטרה יש רופא

דינו קבע: "בית-מישפט זה לא יתן ידו לשיטות-חקירה כאלה, ועל כן הנני מחליט על קבלת הערר, ומצווה על שחרורם המידי של שלושת המשיבים (ביניהם ישראל כהן)."

הפרשה המזועזעת נתגלתה, כאשר ביקר עורכי-הדין קידר אצל ישראל כהן בבית המעצר בנתניה. הדבר היה שלושה ימים

מאת

מרסל זוהר

משלה. בעיקבות סירובו זה של רוטשטיין שלח קידר מיברק למפכ"ל המישטרה, רבי ניצב שאול רוזולוי, ובו פירט את אשר ראו עיניו. קידר ציין, בגוף המיברק, את מיספרי-הטלפון שלו, כדי שרוזולוי יוכל להשיב לו במהירות. משך ארבעה ימים, שבמהלכם תש קידר כי מסכת העינויים שעובר לקוחה נמשכת, לא הגיעה כל תשר-

אחרי שכהן, יחד עם שניים מחבריו, נעצר על-ידי המישטרה בחשד כי השתתפו בפריצה לחנות-תכשיטים בנתניה. סיפר קידר, עורכי-דין מנוסה בפלילים, על פגישתו עם כהן: "הוא נראה חבול ומוכה, כשסימני אלימות ברורים על גופו. בקול-פחדים, תוך בכי בלתי-פוסק, הוא סיפר לי על סידרת העינויים שעבר בעת

באמצעות פרקליטו עורכי-הדין אליהו קידר, לשופט המחוזי דויד וולך, על תקירתו ועל נסיבות חתימתו על ההודאה — ביש-ראל 76.

לפני השופט דויד וולך הובאו לא רק התיאור המזועזע של חקירות כסינגון ברברי בדרום-חשמל, בפרדסים ובתאי-המע-צר של מישטרת נתניה וחדרה, אלא אף תי-אורים מסמרי-שיער של חקירות אחרות, בשיטות משוכללות לא פחות. אחת מאלה היתה שיטת מסיכות-הגאז הצבאית. אל פניו של כהן הוצמדה מסיכת-גאז, והוחדר אליה גאז מדמיע. לא היתה זו המצאה מקורית של מישטרת נתניה.

שיטה אחרת, קונבנציונאלית יותר, ל-סחיטת הודאה ולשבירת הנאשם, היא שר-טת האזיקים. בין מכות-החשמל למסיכת-הגאז נלחצו לפירקיי-ידיו בכוח רב האזי-קים, שבהם היה כבול כל עת החקירה, עד שחתכו את העור וגרמו לפירציהם-המפרקים.

וולך, שהוא שופט ותיק, הודעו. בפסקי-